Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 35
Den 30 Aug.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktion: Signe och A. Walder.

42 årg.
1925

Herren bevarar sitt folk.

Text Ps. 121: 1—8.

TILL DE STORA HÖGTIDERNA i Jerusalem drog israeliterna upp för att där offra och tillbedja inför Herrens ansikte. Det var glädje- och feststämning, då de drogo dit upp. Många av dem hade en lång väg att vandra. I synnerhet var detta fallet med dem, som bodde i norra Galileen. På de gamla nötta karavanvägarna vandrade stora människoskaror fram under jubel och sång. Nere i dalarna och på bergen ljöd deras glada sång.

Tanken på att få komma till Jerusalem, deras högtiders stad, fyllde deras hjärta med glädje. Då man är glad, går det lätt att sjunga. Till Guds hus stod deras håg. Står också din lust dit? Älskar du de platser, där man prisar och upphöjer Guds namn, så att du med uppriktigt hjärta kan sjunga: "Jag älskar söndagsskolan och villigt skyndar dit."

Under sång gick det också mycket lättare för dem att vandra. Då glömde de resans mödor och besvärligheter. En vandring på Palestinas obanade vägar och stigar var icke så lätt. Vägen stupade ofta ned i djupa dalar och steg uppför branta berg och höjder, och solen sken från en molnfri himmel och upphettade stigarna, så att de brände under fötterna på de talrika pilgrimsskarorna.

Många faror lurade på pilgrimmerna, då de drogo upp till högtiderna. De voro då lättare i fara att smittas av sjukdomar, och de kunde bliva utsatta för anfall av vilda djur och rövare. Dessutom voro de i ständig fara för främmande folks anfall.

En av de sånger, som de högtidsklädda skarorna sjöngo, var just denna psalm. Till Gud lyfte de sina ögon, ty de visste, att ifrån honom kom hjälpen. Och det är till honom vi skola lyfta vår blick under vår vandring på jorden. Gör du såsom israeliten! Lyft din blick upp till Gud. Detta skall du icke blott göra, när du kommer i nöd och behöver hjälp. Utan du skall göra det alla dagar. När morgonen kommer skall du lyfta ditt hjärta upp till Gud, och då natten sänker sina skuggor över jorden, skall du tacka Herren, för att han har bevarat dig under dagens lopp. Och på samma gång får du anförtro dig i hans vård under nattens timmar.

Israeliterna visste, att hjälpen kom från Herren och att han var en mäktig hjälpare. Han, som hjälpte dem, hade skapat himmel och jord. De tvivlade aldrig ett ögonblick, att icke han skulle kunna hjälpa dem.

Vi behöva aldrig tvivla på Guds makt, ty han äger all makt både i himmel och på jord. Denne store och mäktige Gud vill så gärna hjälpa oss. Se, huru han handlade med israeliterna. Då midjaniterna förtryckte dem, ropade de till Herren i sin nöd och han hjälpte dem. När filistéerna plågade dem, vände de sig till sina fäders Gud, och han var dem nådig.

Under alla tider har Herren bevarat sitt folk. Den som förtröstat på honom, har aldrig kommit på skam.

En moder söker skydda sina barn för farorna. Hennes öga följer den lille, vart han går. På allt sätt söker hon jämna vägen för honom, och då han går ut från hemmet följa hennes böner honom på hans färd.

Men en mors förmåga är begränsad. Med sin bästa vilja kan hon ibland icke hjälpa, men Gud kan hjälpa under alla förhållanden. Hans ögon följa dig, varhelst du vandrar. Israels väktare sover aldrig och han blir aldrig trött såsom vi människor så ofta bli.

När du slumrar i din bädd, vakar hans allseende öga över dig, och han bara icke vakar. Han sträcker också ut sin hand för att skydda och bevara dig.

Och du, som har Herren kär, du kan alltid och under alla förhållanden känna dig trygg, ty Herren är ditt skygd på din högra sida. Det finnes ingenting, som skall kunna skada dig. Detta visste psalmisten och därför säger han: "Solen skall icke skada dig om dagen, ej heller månen om natten".

I Guds hand kan du vara trygg. Det är den säkraste platsen för en människa, antingen hon är ung eller gammal. Och i denna hand få alla vila.

Gud är ännu såsom förr sina barns beskydd och värn. Han har sin lust att bevara de sina. Många fröjdas över att åtnjuta en furstes ynnest, men det är av mycket högre värde att veta, att Herren är vårt beskydd.

Anförtro dig åt honom, och han skall beskydda dig.

A. Walder.

Roberts fiende.

(Forts. fr. n:r 34)

Robert trodde, att alla fäder voro drinkare och skattade sig mer än en gång lycklig över att han sluppit äga en sådan.

Ljuden voro ej lika dem, som brukade komma från Stens druckne fader.

Plötsligt kom en tanke för Robert, som gjorde honom glad. Kanske att det var hans fiende, som råkat ut för någon nöd? För att förvissa sig härom, smög han sig barfota över förstugan och tittade in.

Det rum, som Sten och hans fader bebodde, var bättre än Roberts, ty det var större, försett med eldstad och möblerat med några koffertar, ett par stolar och två halmbäddar. Den ena bädden hade sin plats, där det sluttande taket stötte ihop med golvet.. På den låg nu Sten med feberglödande kinder och matta, tunga ögon. Robert drog ett djupt andetag av tillfredsställelse vid denna syn.

Den sjuke uppfattade ljudet och vände på huvudet.

"Hör hit, du där borta, gå ned till frun och bed henne komma upp och hjälpa mig, ty jag är sjuk i hela kroppen."

Men i stället för att efterkomma uppmaningen, stack Robert helt simpelt in huvudet genom dörren med ett triumferande "hurra", och stängde den åter, för att ingen annan skulle komma dit, ditlockad av den sjukes jämmer och giva den önskade hjälpen.

Detta var den gladaste dag Robert haft på länge. Varken snöslask, smuts eller dålig handel kunde göra honom nedslagen. Den enda farhåga han hyste, var den, att Sten kunde bli allt för snart bra.

Vanligen tillbringade han sina eftermiddagar med att ströva omkring i närheten av de upplysta butikerna eller kaféerna, där han fortast kunde sälja sina tidningar, men i kväll gick han hem långt förr än vanligt för att efterse sin fiendes tillstånd.

Dörren stod halvöppen, då han varsamt smög sig uppför vindstrappan, rummet upplystes tämligen klart av ett talgljus i en butelj, som stod på en stol. En gammal gumma stod och rörde i en skål, och, det bästa av allt, Sten låg ännu utsträckt på sin bädd.

"Det är så kallt och otrevligt här uppe i ensamheten", hörde Robert honom klaga, då han stack in huvudet för att lyssna.

"Det kan jag inte hjälpa", sade gumman i det hon ställde skålen bredvid honom.

"Drick nu det här och sedan får du reda dig själv till i morgon. Jag har annat att göra än att springa upp och ned och passa på dig."

Det var glädjande. Robert kröp in i sitt eget rum tills gumman linkat ner, då återvände han till dörröppningen för att beskåda fienden.

"Hur står det till?" frågade han hånande. "Förträffligt, hoppas jag."

"Förträffligt! Mitt huvud bränner som glödande kol", flämtade Sten.

Han var allt för svag för att orka harmas över förolämpningen, det förstod Robert.

Besynnerligt, han tyckte sig hava hört de där orden om glödande kol i söndagsskolan. Jo, nu mindes han, de voro slutorden på versen, som han lärt i söndags. "Om din ovän är hungrig, så giv honom att äta, och om han är törstig, så giv honom att dricka."

Han kom icke ifrån dessa ord. Han hörde dem så tydligt, som om någon viskat dem i hans öra. Robert önskade att bli kvitt de där orden. Varför skulle han gå till söndagsskolan i går?

Forts.

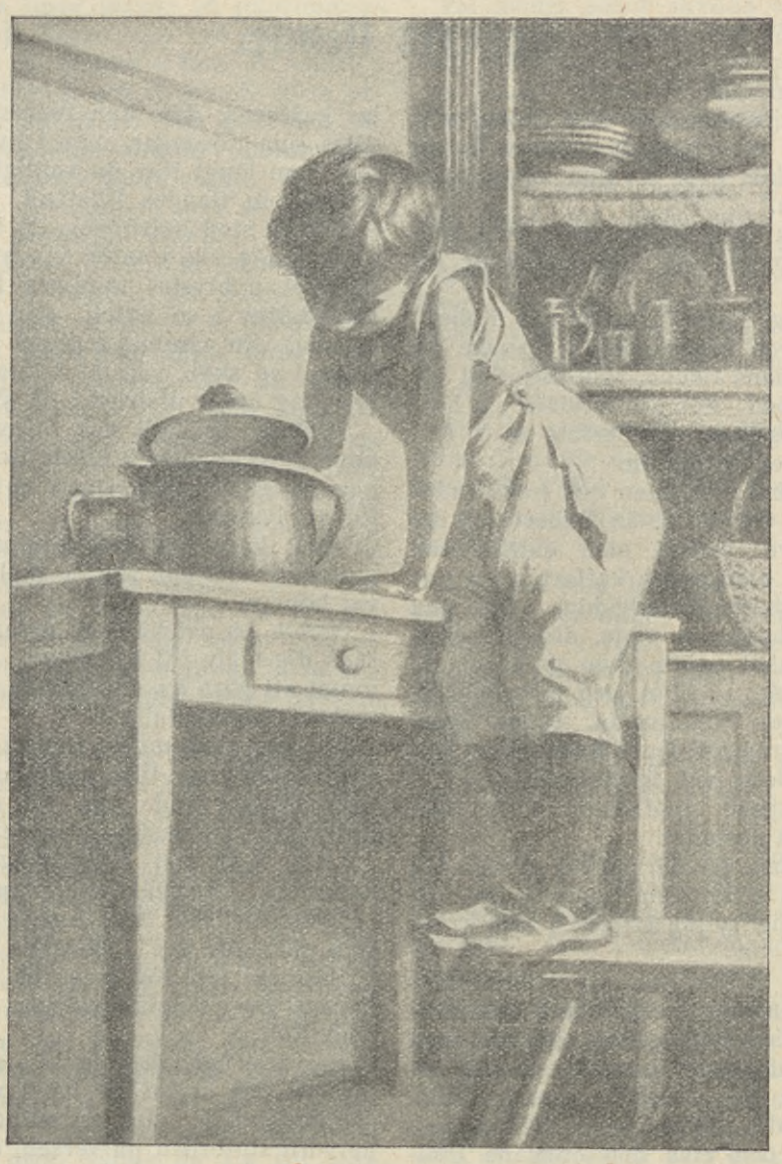

Bränt barn skyr elden.

Kajsa är en liten linhårsflicka,
som sitt finger sticker ner i allt,
där man nå'nsin kan ett finger sticka,
det må vara kokhett eller kallt,
allting hennes finger söker nå,
allting skall den flickan smaka på.

Hände det sig så en dag att mamman
på ett bord en senapskruka ställt.
Kajsa blev förtjust: "Det här är nam-
nam",
tänkte hon. "Vad det var rysligt snällt
utav mor att ställa den just här,
jag kan nå den utan allt besvär!"

Tänkt och sagt och gjort precis me'-samma.
Hon ur krukan tog en stor portion,
men sen skrek hon himmelshögt på mamma,
nog fick lungorna den da'n motion.
"Mamma, hjälp mig, hjälp! Som eld det känns,
halsen, magen, hela kroppen bränns!"

Kajsa hon fick skrika ut sin smärta
utan att få hjälp på minsta vis.
"Mamma, mamma, har du intet hjärta?"
"Jo, det har jag, och därtill ett ris,
kanske borde du på något sätt
smaka det liksom till efterrätt."

Aj, aj, aj, då skrek hon som en trana,
så det hördes långt och vitt och brett!
— Men jag tror, att litet var kan ana,
att sig Kajsa sedan dess betett
mycket annorlunda än förut.
Det är väl, när det blir bra till slut!

Ella.

Signes första sorg.

När lilla Signe Berg slog upp sina ögon, den dag hon fyllde fyra år, måste hon flera gånger gnugga sig i ögonen för att övertyga sig om att hon var vaken och ej drömde.

Vid sängen stod ett fint dukat födelsedagsbord med chokolad, bullar och kakor. Och bredvid henne i sängen låg en vacker docka i skär klädning och tittade på henne med sina blå ögon, och det bästa av allt, pappa höll en liten vitullig, levande hund emot henne. "Kära, rara pappa!" ropade hon, under det hon gång på gång tryckte den lilla hunden intill sig, "är det säkert att den är *riktigt* min egen?"

"Ja visst, min tös", sade fadern leende. "Du har ju länge önskat dig en hund, och nu fick jag tag i den här lagom till din födelsedag."

O, så lycklig Signe var! Hon snurrade runt med hunden och brydde sig rakt inte om den vackra dockan.

"Får jag ge honom namn själv också?"

"Naturligtvis får du det?"

"Då skall han heta Prins, ty ett riktigt fint namn måste han ha."

Från första stund blev Prins god vän med sin lilla matmor.

På eftermiddagen hade Signe kalas för sina små lek-kamrater. Flickorna beundrade hennes fina docka, men gossarna tyckte bäst om hunden. Mer än en av dem tyckte nog, att det var för mycket, att en "jänta" på bara fyra år skulle ha en egen hund.

Signes största bekymmer var, att Prins ej fick ligga i hennes egen säng. Hon blev dock nöjd, när han fick ligga på en mjuk kudde i en trevlig korg, som stod bredvid hennes säng. Där sov han så gott med nosen nedtryckt i kudden.

Mellan Signe och Prins uppstod nu en varm vänskap. Vart hon gick följde Prins med. Han sprang omkring henne och viftade med svansen och såg ut, som om han förstod, vad hon sade till honom.

Så förflöt två lyckliga år, under vilka de två vännerna blevo allt mer oskiljaktiga.

Signe och Prins.

Signe hade ej en tanke på att skiljas från sin trogne följeslagare, och därför kom skilsmässan så överväldigande smärtsam för henne.

En vacker sommardag skulle Signe få följa med sina föräldrar och hälsa på släktingar. Prins måste stanna hemma. Resan skedde med ångbåt. Vid avskedet gnällde Prins och ville med, men Signe klappade honom och sade: "Du måste stanna snällt hemma, men i kväll får du komma och möta oss."

Ledsamt nog så förstod han de orden.

Långt innan båten kom in sprang Prins fram och tillbaka på bryggan, otåligt viftande med svansen.

Då båten kom inom synhåll och han fick se Signe, som ivrigt vinkade och ropade åt honom, hoppade han högt av fröjd och ville rusa till henne.

Hans mening var nog att hoppa ombord, men han kom ej så långt, utan just som båten lade till kajen, kom han mellan den och båten och krossades, innan han hann giva ett ljud ifrån sig.

En matros lyckades få upp honom, men han visade ej tecken till liv.

Högt gråtande kastade Signe sig på knä bredvid sin vän och kallade honom vid de ömmaste namn, men förgäves, han hade slutit sina trogna ögon för alltid..

O, så hon sörjde! Hon ville varken äta eller dricka och var oemottaglig för tröst.

Men plötsligt upphörde hennes tårar att rinna och hon ropade:

"Nu är nog Prins i himlen och leker med de små änglarna. När jag kommer dit, tar han emot mig, eller hur, mamma?"

Mamma hade ej mod att motsäga sin älskling, som var så förkrossad av sin stora sorg.

Nu är Signe en stor flicka och vet, att hon ej mera får se Prins, men hon glömmer aldrig bort sin barndoms trogne vän, som dog, därför att han ville visa sin kärlek till henne.

S. W.

Lottens kycklingar.

Det var en gång en liten flicka som hette Lotten. Icke långt från hennes hem stod en gammal förfallen lada med svarta bjälkar och ett söndrigt halmtak. I denna lada bodde en gammal höna. Hon var Lottens egen och därför voro också de små kycklingar, hon nyss utkläckt, Lottens. En kväll, just som Lotten var färdig att krypa ner

i sin lilla bädd, fick hon höra folk springa och skrika och när hon tittade ut genom fönstret såg hon ett klart sken mellan träden, och då detta sken blev allt starkare och väldiga eldtungor emellanåt sköto upp mitt i ett stort moln av rök, förstod hon att den gamla ladan brann. Hennes lilla syster började gråta och Lotten ämnade just göra henne sällskap, då hon med ens vände sig bort från det av eldskenet klart upplysta fönstret, kröp in i en liten vrå, föll på knä och bad: "Käre Gud, låt icke mina små kycklingar bli innebrända, för Jesu Kristi skull. Amen."

Den gode Guden hörde Lottens bön för sina små kycklingar och besvarade den också. Ingen fick någonsin riktigt reda på hur de kommit ut ur ladan och den gamla hönan kunde naturligtvis icke själv berätta sin historia, men följande morgon, då elden var släckt, sedan var enda bit av den gamla dåliga ladan brunnit upp, fann man hönan och hennes kycklingar, friska och välbehållna, skrockande och krafsande i åkern där bakom, som om ingenting hade hänt.

Härmed är historien om Lottens kycklingar slut, men jag ville bedja mina kära unga läsare att med anledning av densamma lägga följande korta bibelspråk på minnet: Herren Jesus sade till sina lärjungar: "Huru mycket ären icke I förmer än fåglarna?" Hörde han den lilla flickans bön och räddade kycklingarna ur den brinnande ladan, skall han icke mycket mer rädda och frälsa er?"

Bibelläsning.

för veckan 31 aug.—6 sept. enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista.

31 M. 5 Mos. 17: 14—20. En rättfärdig konung.
1 T. 1 Kon. 12: 25—32. Jerobeams guldkalvar.
2 O. 1 Kon. 18: 7—18. Ahab, Israels olycka.
3 T. 2 Krön. 28: 1—27. Ahas, avgudadyrkan.
4 F. Jer. 22: 1—12. Varför gjorde Herren så?
5 L. Klagov. 4: 1—13. Ingen hade trott det.
6 S. 1 Kon. 21: 1—11, 17—19. En orättfärdig konung.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 6 sept.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Återkomsten till Betel. 1 Mos. 35: 1—15.

Minnesvers: Jag vill resa ett altare åt den Gud, som bönhörde mig, när jag var i nöd, och som var med mig på den väg jag vandrade. 1 Mos. 35: 3 b.

MELLANAVDELNINGEN:

En orättfärdig konung. 1 Kon. 21: 1—11, 17—19.

Minnesvers: Den rättfärdiges hus gömmer stor rikedom, men i de ogudaktiges boning är olycka. Ordspr. 15: 6.

ÖVRE AVDELNINGEN:

Nederlag genom synd. Jos. 7: 1—8.

Minnesvers: Tvån eder, gören eder rena, skaffen bort edert onda väsende från mina ögon, hören upp att göra vad ont är. Jes. 1: 16.

Segertorps söndagsskola.

Utpost från Skövde.

Sänder härmed sin varma hälsning genom Sveriges bygder från norr till söder, från öster till väster, till varje hem, där Barnavännen läses och den store Barnavännen Jesus älskas. Vi önska Eder alla Guds rika välsignelse och nåd att en gång få möta Eder i vårt himmelska hem, där glädjen och fröjden varar evinnerligen.

Genom *H. Dahlén.*

Jag kan icke annat.

En liten flicka hade för vana att, så snart fadern trädde inom hemmet, springa mot honom och fråga:

— Far, får jag göra något åt dig?

Och aldrig var hon lyckligare än då han gav henne något att göra. En gång kände han sig orolig över den ständigt upprepade frågan och sporde henne:

— Men barn, varför frågar du mig beständigt så?

— O, far, sade hon, under det att tårarna trängde fram i hennes ögon, jag kan icke annat!

Hennes fråga tvingades fram från ett älskande hjärta, och hennes beredvillighet att göra allt vad han fordrade av henne, var ett bevis på äktheten av hennes kärlek — hon ville blott ständigt göra något för sin fader. — Ställa vi samma fråga till vår himmelske fader?

A.-B. Apoteksemballage, Stockholm 1925.